

L’Aladí i la llàntia màgica

Fa molts i molts anys, en una ciutat molt llunyana, vivia un jove anomenat Aladí. Era un noi pobre i una mica trapella, que passava els dies jugant i fent poca feina. Vivia amb la seva mare, que sempre li deia:

—Aladí, has de treballar per ajudar-nos!

Però un dia, tot va canviar. Un home misteriós va aparèixer al poble. Aquest home era un bruixot disfressat, i quan va veure l’Aladí, va pensar: “Aquest noi serà perfecte per al meu pla.”

—Hola, Aladí! —li va dir amb un somriure—. Soc el teu oncle, i vull ajudar-te.

L’Aladí es va sorprendre, perquè no sabia que tingués un oncle. Però el bruixot li va prometre riqueses i aventures, i el va portar al desert, on hi havia una gran roca. Amb un encanteri, el bruixot va fer que la roca s’obrís com una porta.

—Dins d’aquesta cova hi ha tresors increïbles! —va dir el bruixot—. Entra-hi, però recorda: només has de portar-me una vella llàntia que hi ha dins.

L’Aladí va entrar a la cova i es va quedar meravellat. Hi havia muntanyes de monedes d’or, joies brillants i pedres precioses. Al fons, va veure la llàntia de què parlava el bruixot. Quan va agafar la llàntia, va voler sortir, però el bruixot li va dir des de fora:

—Dona’m la llàntia primer!

L’Aladí va sospitar que l’home no era de fiar i es va negar. El bruixot, furiós, va tancar la cova amb l’Aladí a dins. Espantat i sol, l’Aladí va fregar la llàntia per netejar-la… i de sobte, va sortir un geni enorme enmig d’un núvol de fum!

—Soc el geni de la llàntia! —va dir amb veu poderosa—. Què desitges, amo meu?

L’Aladí, encara tremolant, va dir:

—Ajuda’m a sortir d’aquí!

El geni va fer un gest amb la mà i, en un instant, l’Aladí es va trobar fora de la cova amb la llàntia a les mans. Va córrer cap a casa i va explicar-ho tot a la seva mare.

—Aquest geni pot concedir-nos qualsevol desig! —li va dir.

La mare de l’Aladí, al principi, no s’ho creia. Però quan van desitjar menjar i un banquet deliciós va aparèixer davant seu, va quedar sense paraules.

Amb el temps, l’Aladí es va fer ric gràcies al geni, però no només volia riqueses. Un dia, va veure la princesa del regne, la bella Badar, i se’n va enamorar. Va demanar al geni que l’ajudés a conquistar el cor de la princesa. Amb joies precioses i un palau magnífic que el geni va crear, l’Aladí es va guanyar el favor del sultà i es va casar amb la

princesa.

Però la història no s’acaba aquí...

El bruixot, que encara volia la llàntia, va idear un nou pla. Es va disfressar de comerciant i va anar al palau de l’Aladí.

—Llànties noves a canvi de llànties velles! —va cridar.

La princesa, sense saber que aquella llàntia vella era màgica, la va donar al bruixot. Aquest, en tenir la llàntia, va fer que el geni traslladés el palau i la princesa a un país molt llunyà. Quan l’Aladí va descobrir el que havia passat, va estar molt trist, però no es va rendir.

Va recordar que tenia un altre tresor màgic: un anell amb un geni més petit. Fregant l’anell, el geni li va dir:

—Què desitges, amo meu?

—Ajuda’m a trobar la princesa i la llàntia!

El geni el va portar fins al palau, on l’Aladí va enganyar el bruixot i va recuperar la llàntia. Amb l’ajuda del geni de la llàntia, va derrotar el bruixot per sempre i va tornar el palau i la princesa al seu lloc original.

Després d’aquell dia, l’Aladí i la Badar van viure feliços. I tot i que tenien la llàntia màgica, l’Aladí va aprendre que la veritable riquesa era l’amor i la saviesa.

I així acaba la història de l’Aladí, el noi que va trobar una llàntia meravellosa i va canviar el seu destí.